

Incredibil! "Aveam de ales intre a manca din prietenii nostri sau a muri langa ei!"

11/06/2008 17:36 by Admin

Presedintele Federatiei Uruguayene de Rugby, Gustavo Zerbino, unul dintre supravietuitorii catastrofei aviatice din anul 1972, in care si-au pierdut viata 29 de persoane, se afla in aceste zile la Bucuresti cu ocazia Turneului international de rugby IRB Nations Cup.

Zerbino a povestit, pentru Mediafax, cum cei 16 supravietuitori au fost fortati de imprejurari sa aleaga: ori se hranesc, pana la sosirea salvatorilor, cu carnea pasagerilor decedati, ori sa moara de foame. Pe 13 octombrie 1972, la ora 15:35, un avion Fairchild FH-227 cu turbopropulsor, al fortelor armate din Uruguay, s-a prabusit in Anzi, la granita dintre Chile si Argentina. La bord se aflau 45 de persoane, dintre care cinci erau membri ai echipajului. Restul de 40 erau componentii ai echipei de rugby Christian Rugby Football Club si cativa membri ai familiilor jucatorilor. In catastrofa din Anzi si-au pierdut viata 29 de pasageri, doar 16 reusind sa se salveze. Cosmar peste ani La 35 de ani de la acea tragedie, Zerbino isi aduce aminte, cu lux de amanunte, intreaga poveste. "Au fost momente de groaza, prabusirea si apoi alunecarea de peste cinci kilometri. Au trecut 35 de ani de atunci, dar parca totul s-a petrecut ieri. A fost un cosmar pe care am vrut sa-l uit cat mai repede, dar dupa cativa ani mi-am dat seama ca este imposibil si ca nu voi uita niciodata. Eram o echipa de tineri rugbysti de 18, 19 si mergeam la Santiago pentru un meci amical." "Am plecat din Montevideo si am innoptat la Mendoza, de unde am facut aprovizionarea. In dupa-amiaza de 13 octombrie ne indreptam spre Santiago, dar mai multe rafale de vant au incetinit inaintarea avionului, iar la comunicarea cu turnul de control s-a raportat ca ne aflam la Curico dar noi eram la Planchon." "Cei din Santiago ne-au spus sa mergem spre nord si sa coboram 10.000 de picioare." Prabusirea "A fost fatal pentru ca avionul s-a izbit de munti si s-a prabusit la o peste 4000 de metri. Intre noapte si zi era o diferenta foarte mare de temperatura. Cinci au murit la primul impact, iar 12 oameni au murit pe parcursul celor cinci kilometri in care aeronava s-a dus la vale. Am incercat sa cautam sa cerem ajutor, am urcat pe o creasta, insa acolo era si mai frig. Soarele apunea dupa doar cateva ore din cauza unei creste din fata noastra, asa ca, la noi, era noapte in timp ce de partea cealalta era zi." Lupta pentru supravietuire "La inceput am crezut ca vom fi salvati. Am auzit un avion si am crezut ca va fi sfarsitul iadului, dar cei din avion nu ne-au observat. Ne aflam la mii de metri altitudine, fara haine, fara mancare, fara nimic. Nici nu va imaginati cat de frig poate sa fie uneori. Dupa trecerea avionului a inceput inceput lupta pentru supravietuire", spune Zerbino. Fostul rugbyst rememoreaza clipele prin care supravietuitorii au aflat de incetarea operatiunilor de cautare: "Am lipit firele de la un aparat desprins din bord si ascultam la radio despre cum misiunile de cautare, care esuau rand pe rand, apoi am primit o lovitura grea, dar la care, inconstient, ne gandeam cu toti: s-a renuntat la cautari. In acel moment, am crezut ca totul se va termina. Atunci am luat decizia ca trebuie ca o parte dintre noi sa incerce sa se desprinda de grup si sa caute coada avionului, acolo unde se aflau proviziile. Nu toti supravietuitorii erau rugbysti, dar cei care au plecat dupa ajutor aveau pregatirea rugbystica drept singur atu in fata muntelui. Fiecare zi in care esuam ne demoraliza". Solutie disperata Ramasi fara provizii, supravietuitorii "tragediei din Anzi" au trecut de la alune, biscuti si scoarta de copac la ramasitele prietenilor decedati in accident. "In prima saptamana ne-am hranit cu gem, alune biscuiti si am baut cateva sticle de brandy pe care le luasem din Mendoza, care le-am gasit prin bagajele care au scapat intregi. Dupa ce am terminat toate proviziile am mancat coaja si crengi de copac si luam cate o gura de zapada." "La 17 zile dupa prabusire s-a intamplat ceva groaznic, care ne-a doborat din punct de vedere psihic, si asa era foarte afectat. O avalansa puternica a maturat practic valea in care ne aflam si a acoperit resturile fuselajului, iar zapada a patruns prin zidul impovizat din spatele fuselajului si i-a acoperit pe supravietuitori." "Dupa alte cateva zile, cand toate proviziile se epuizasera am avut o discutie socanta pentru zilele noastre: Aveam de ales intre a manca din prietenii nostri sau a muri langa ei. Am ales sa traим si singura solutie era sa mancam din trupurile celor care murisera. Nu aveam alta solutie. Credeti-ma ca daca astazi as fi pus in postura de a lua o astfel de decizie as proceda la fel, ba chiar mai devreme de cat am facut-o acum 35 de ani", spune Zerbino. Salvarea Oficialul uruguayan isi aduce aminte si de finalul al tragediei. "De la locul accidentului am coborat foarte mult pe munte si, intr-o zi, de Craciun, un fermier ne-a descoperit. Eram sleiti de puteri. Parea un cosmar care, in sfarsit, se terminase, dupa 72 de zile cand nici nu mai credeam ca vom trai sa ne vedem familiile. Nu va pot descrie ce a insemnat sa vedem elicopterele care ne-au salvat. Am inceput sa plangem si ne strangeam unul pe altul in brate." "Am fost dusi la spital, unde am stat zile bune pana cand am inceput sa ne revenim. Merg cu baietii mei mereu la locul in care avionul s-a

Strainatate:: Site-ul romanului adevarat

<http://www.strainatate.org>

prabusit si acum, la atatia ani de la acel nefericit eveniment. Am fost si impreuna cu ceilalti supravietuitori. Acel moment ne-a marcat viata si nu il putem uita. Nu vreau sa uit si nici ei nu trebuie sa uite. Daca nu eram rugbysti nu cred ca am fi supravietuit", a concluzionat Zerbino. Incredibila poveste a accidentului aviatic din Anzi a fost ecranizata in doua pelicule, prima in anul 1976 si cealalta in anul 1993, iar Nando Parrado, un alt supravietuitor, a scris cartea "Miracolul din Anzi". Puteti accesa aici o galerie foto cu imagini de arhiva aparute in vremii.

» [vezi articolul original](#)

sursa: